

ADVIES Nr. 1.575

Zitting van dinsdag 21 november 2006

Sluitingsvergoeding - Uitbreiding van het toepassingsgebied tot ondernemingen met 5 tot 9 werknemers, zoals bepaald in artikel 19 van de wet van 28 juni 1966 betreffende de schade-loosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij sluiting van ondernemingen

x x x

ADVIES NR. 1.575

Onderwerp : Sluitingsvergoeding - Uitbreiding van het toepassingsgebied tot ondernemingen met 5 tot 9 werknemers, zoals bepaald in artikel 19 van de wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij sluiting van ondernemingen

De heer P. VANVELTHOVEN, minister van Werk, heeft bij brief van 1 augustus 2006 het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over de uitbreiding van het toepassingsgebied van de wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij sluiting van ondernemingen, tot ondernemingen met 5 tot 9 werknemers.

De Raad heeft de bespreking van dat punt toevertrouwd aan de commissie Individuele Arbeidsverhoudingen.

Op verslag van die commissie heeft de Raad op 21 november 2006 het volgende eenparige advies uitgebracht.

x x x

ADVIES VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD

I. ONDERWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG

Ingevolge het ontwerp van centraal akkoord voor de periode van 1 januari 2005 tot 31 december 2006 wijzigt artikel 14 van de wet van 3 juli 2005 houdende diverse bepalingen betreffende het sociaal overleg, artikel 19 van de wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij sluiting van ondernemingen, in die zin dat de verplichting om de sluitingsvergoeding te betalen wordt uitgebreid tot ondernemingen die tussen 10 en 19 werknemers tewerkstellen voor zover zij voorafgaand aan de datum van de sluiting failliet werden verklaard.

Bovendien hebben de sociale partners zich in het voormelde ontwerp van centraal akkoord ertoe verbonden "om het toepassingsgebied uit te breiden met ingang van 1 maart 2006 ten gunste van werknemers slachtoffer van een falings in ondernemingen met 5 tot 10 werknemers, na evaluatie door de sociale partners van de impact van een dergelijke maatregel op de financiële situatie van het fonds".

Het nieuwe artikel 19 van de wet van 28 juni 1966 bepaalt dan ook het volgende : "De Koning kan, bij besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, en na advies van de Nationale Arbeidsraad het in het eerste lid bepaalde aantal werknemers verminderen tot 5 (...)". Die bepaling zal ook worden ingevoegd in artikel 10 van de wet van 26 juni 2002 betreffende de sluiting van de ondernemingen door een wet tot wijziging van die wet, die op 8 juni 2006 door de Kamer werd goedgekeurd.

De heer P. VANVELTHOVEN, minister van Werk, heeft bij brief van 1 augustus 2006 de Raad verzocht die evaluatie uit te voeren en een advies te geven over de uitbreiding van het toepassingsgebied van de wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij sluiting van ondernemingen, tot ondernemingen met 5 tot 9 werknemers.

II. STANDPUNT VAN DE RAAD

A. Inleiding

De Raad heeft tijdens zijn werkzaamheden kunnen rekenen op de medewerking van een vertegenwoordigster van het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers, die uitleg heeft gegeven over de ramingen van het Fonds betreffende de kosten van de uitbreiding van het toepassingsgebied van de wet van 28 juni 1966 (en de wet van 26 juni 2002) voor enerzijds de werknemers van ondernemingen met 10 tot 19 werknemers en anderzijds de werknemers van ondernemingen met 5 tot 9 werknemers.

Uit die ramingen blijkt dat voor het begrotingsjaar 2006 (1 juli 2005 tot 28 februari 2006) de schadeloosstelling van de werknemers van ondernemingen met 10 tot 19 werknemers 1,4 miljoen euro zou bedragen en 2,19 miljoen euro voor het begrotingsjaar 2007 (1 maart 2006 tot 28 februari 2007). Dat verschil kan worden verklaard door het aantal geraamde gerechtigden en omdat de uitgaven van 2006 een kortere periode dekken dan de uitgaven voor 2007, aangezien de maatregel in werking is getreden op 1 juli 2005.

De schadeloosstelling van de werknemers van ondernemingen met 5 tot 9 werknemers wordt door het Sluitingsfonds geraamd op 1,95 miljoen euro voor een jaar (1 januari 2005 tot 31 december 2005).

B. De evaluatie

De Raad constateert in eerste instantie dat de regering voor het begrotingsjaar 2006 nog niet de nodige financiële middelen heeft overgemaakt aan het Sluitingsfonds, dat de werknemers van de ondernemingen met 10 tot 19 werknemers die beantwoorden aan de voorwaarden dus nog niet heeft kunnen vergoeden.

Hij merkt ook op dat de regering er zich bovendien toe heeft verbonden om steeds weer de financiële ruimte te creëren om het toepassingsgebied van de wet van 28 juni 1966 (en de wet van 26 juni 2002) uit te breiden en daartoe te voorzien in een alternatieve financiering.

Hij constateert dat de wet van 3 juli 2005 houdende diverse bepalingen betreffende het sociaal overleg voorziet in het beginsel van een alternatieve financiering met betrekking tot de groep van de werknemers van ondernemingen met 10 tot 19 werknemers, maar dat thans geen enkele wetgeving datzelfde beginsel vaststelt voor de groep van de werknemers van ondernemingen met 5 tot 9 werknemers.

Hij meent bovendien dat de impact van de wet van 26 juni 2002 moet worden gemeten en dat er in de toekomst rekening mee moet worden gehouden.

De Raad vindt het bijgevolg moeilijk om over te gaan tot de evaluatie waarin het ontwerp van centraal akkoord 2005-2006 voorziet, ook al zijn de ramingen van het Sluitingsfonds volgens hem realistisch.

C. Standpunt van de Raad

1. De Raad benadrukt dat er genoeg rechtszekerheid moet zijn om ervoor te zorgen dat de uitbreiding van het toepassingsgebied van de wet van 28 juni 1966 (en de wet van 26 juni 2002) tot de werknemers van ondernemingen met 5 tot 9 werknemers, waarin het ontwerp van centraal akkoord 2005-2006 voorziet, een budgettair neutrale maatregel is. Het beginsel van de alternatieve en terugkerende financiering moet dus in een wet worden gewaarborgd, zoals dat is gebeurd door de wet van 3 juli 2005 voor de groep van de werknemers van ondernemingen met 10 tot 19 werknemers.

Hij constateert dat een koninklijk besluit van 16 oktober 2006 voorziet in de verhoging, voor 2006, van het bedrag van de alternatieve financiering voor de financiering van het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers. Dat koninklijk besluit stelt het bedrag van de verhoging vast op 1,4 miljoen euro voor 2006. Het gaat om een overdracht van BTW-inkomsten aan het Fonds zonder budgettaire gevolgen.

De Raad merkt op dat het genoemde koninklijk besluit enkel voor 2006 en voor werknemers van ondernemingen met 10 tot 19 werknemers een financiële enveloppe vaststelt en dat de regering tot nu toe geen budgettaire maatregel heeft genomen voor de werknemers van ondernemingen met 5 tot 9 werknemers.

De Raad wijst erop dat hij op basis van de beschikbare gegevens geen conclusies kan trekken met betrekking tot de uitbreiding van het toepassingsgebied van de wet van 28 juni 1966 (en de wet van 26 juni 2002) tot de ondernemingen met 5 tot 9 werknemers.

Hij herinnert er in dat verband aan dat het voornoemde ontwerp van centraal akkoord het volgende bepaalt : "De verruimingen van dit toepassingsgebied vanaf 1 maart 2005 en 1 maart 2006 mogen onder geen enkel beding een rechtstreekse of onrechtstreekse lastenverhoging meebrengen voor de ondernemingen in het algemeen noch voor de ondernemingen die tot het verruimde toepassingsgebied behoren."

2. De Raad wijst er echter al op dat, indien het toepassingsgebied van de wet van 28 juni 1966 (en de wet van 26 juni 2002) zou worden uitgebreid tot de werknemers van ondernemingen met 5 tot 9 werknemers, die werknemers recht moeten hebben op een ontslagvergoeding in geval van sluiting van de onderneming onder dezelfde voorwaarden en volgens dezelfde regels als de groep van de werknemers van ondernemingen met 10 tot 19 werknemers.
